

kollektive generaliseringer. Selv Folketingets talerstol bliver benyttet i dette øjemed, og endog ministre udviser en ikke for set intolerance over for de etniske mindretal i landet.

Når Dansk Folkeparti med regeringspartierne som *garanter* og ikke mindst som aktivt lovgivende medspillere udpeger en befolkningsgruppe med en anderledes fremtoning, dvs. indvandrere og flygtninge, som syndebukke, krænkede mennesket i os alle. Vi glemmer, hvem vi er, og den rolle, vi som danskere tidligere i historien har spillet, som hjælpere og beskyttere af de svage og forfulgte. Vi tvinges til at se et etnisk mindretal udelukkende som en anonym, ansigtsløs gruppe og ikke som mennesker, dvs. som vidt forskellige individer med vidt forskellig oprindelse og personlighed, med hver sin særlige livshistorie og tolkning af tilværelsen. Individet viskes ud, tilbage står den fordomsfulde kliché.

Vi er i risiko for ikke længere at betragte vores muslimske medborgere som mennesker på godt og ondt som os selv. I stedet er der i det politiske liv og i medierne en tendens til udelukkende at se på dem som kriminelle, samfundsskadelige elementer og som potentielle voldtægtsforbrydere eller sociale klienter. Fremtrædende højrefløjspolitikere hæfter uvilkårligt i offentligheden mærkater på vores muslimske medborgere som »pest«, »baciller«, »kræftknuder«, »der venter på at blive mange nok til at slå os ihjel«. Vi kender denne retorik fra historien, senest fra Balkan, hvor den var en bebuder af de kun alt for velkendte etniske udrensninger. Der er tale om en glidebane af moderat racisme, der allerede i flere henseender er slået over i diskrimination og dobbeltlovgivning baseret på et »dem« og »os«. En regel for »os«, en anden for »dem«.

Kl. 16.30

Regeringen har med sit medløb over for de anti-etniske tendenser et *klart ansvar* for atmosfæren af stigende intolerance over for landets etniske minoriteter, det gælder også i en vis målestok dele af den politiske opposition samt medierne, der ofte ukritisk viderebringer fremmedfjendtlige synspunkter. Af samme grund angiver en stor gruppe indvandrere og flygtninge tonen blandt danske politikere og i medierne som en hovedårsag til, at de ikke føler sig anerkendt, men derimod udelukket i landet.

Netop den menneskelige og sociale anerkendelse, der er så afgørende for en vellykket integration, har det politiske og officielle Danmark ikke i praksis villet give de etniske minoriteter.

Af samme grund er risikoen for en udpining af indholdet af retssamfundet og demokratiet nærliggende med dets fundament af lighed for loven og mindretalsbeskyttelse.

Uden en reel social anerkendelse både i dagligdag, arbejdsliv og det politiske liv af de etniske minoriteter og deres store menneskelige ressourcer vil en større del af ungdomsgenerationen blandt de etniske minoriteter udvikle sig til en restgruppe, som vil blive fanget i en ond cirkel af udstødelse og modstand, som vi netop har set det i mange franske byers forstæder. Uden reel social anerkendelse fra det danske samfunds side vil risikoen for ekstreme tankemåders indpas og fundamentalistisk påvirkning kun være stigende.

Der er sket et afgørende skift i Danmarks internationale omdømme. Vi er ikke længere noget godt eksempel til efterfølgelse for spirende demokratier rundtom i verden, heller ikke de lande, der står i kø for at blive optaget i EU kan længere tage ved lære af os, hvis de ønsker at leve op til de europæiske standarder for demokrati og menneskerettigheder.

I stedet for helhjertet og effektivt at tage fat om de store sociale og samfundsmæssige problemer, der på grund af årtiers forsømmelse er opstået som følge af den fejlslagne integration, udråbes indvandrere og flygtninge som roden til alt ondt. I stedet for at afdramatisere og analysere problemerne og søge saglige, praktiske og overskuelige løsninger fremhæves selv små konflikter på hysterisk vis som uoverskuelige, ja, så kulturelt og religiøst betingede, at de kategoriseres som uløselige.

I danskhedens navn har vi skridt for skridt vænnet os til, at vi udviser vore mest udsatte medmennesker, skønt der består en begrundet mistanke om, at de bliver forfulgt, udsat for tortur eller simpelt hen forsvinder sporløst i deres hjemlande. Med lovgivning som våben skiller vi familier ad, skiller forældre fra børn, mænd fra hustruer og sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere. En fremfærd, der i sin administrative og rationelle umenneskelighed har mindelser om den behandling, de tyske jøder blev udsat for, når de af det danske Justitsministerium blev sendt tilbage til det nazistiske Tyskland i 1930'erne.

Vi er inde i en farlig tilvænningsproces, der gør os døve og blinde over for skredet i vore værdier. Dagligt optrappes retorikken, dagligt vokser doserne af aggressivitet i politik og medier, men vi hører det ikke mere, ser ikke uretten,